
Om at komme sig

Et stykke journalistik af

Kaj Munk

Udgivet i 2015. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

Om at komme sig

4

Om at komme sig

Om at komme sig

Nat.d.6.12.36

Om at komme sig

Af Kaj Munk

At begynde at komme sig efter en Sygdom, det er lige ved at være Sygdommen værd. Naa ja, en Influenza er vel ikke engang værd at tale om, selv om dens forbistrede Feber bringer En til at holde Sengen. Men hvad! Man er vel nok en Helt! En glohed Ring om Panden og lidt Stik og Riv og Jav i fjermer Bagben, det kommer jo slet ikke i Betragtning, er det noget imod, hvad f. Eks en Mand som Lawrence bed Spids paa i Arabien? Og nu slaar Klokken, det maa snart være Morgen, eet Slag kun, altsaa halv syv. Man fordriver en halv Time med at trække Benet op under sig og strække det ud og trække det sammen og saa slaar Klokken igen, og igen kun 1 Slag. Av, den var værre; altsaa højst halv to. Saalunde henlakker de første 10-11 Halvtimer, og man har stadig ikke gennemgaaet noget imod, hvad Lawrence holdt til, og er dog, naar den første blege Dæmringsfinger Tegner hen over Ruden, parat til, synes man, at dø med kortest muligt Varsel.

Men en Lørdag er Feberen ovre, og om Søndagen - Himlen føre ens Doktor ad alle mulige andre Veje end lige denne! - fatter man om sin Bøsse og stalker ud for at se, om Jorden er til endnu, og om det alligevel ikke var en Fejltagelse, naar man ikke slap til at kvittere den.

Det er et Vejr af Fløjls og Silke i Dag. Fortryder Efteraaret alt det onde, det har gjort i Aar og prøver nu at glatte efter? Sol er der ikke noget af og har heller ikke været. Dagen er født Aften; den staar paa Skumring lige fra Gry til Kvæld. "Ind under Jul, hvor er det Trist" nynner det inde i Ens Hjerte, skønt der er omtrent en Maaned til Jul endnu, og skønt det aldeles ikke er trist i Dag, for Luften er saa lun, saa fugtig fin og Himlen er os saa nær, men slet ikke knugende, bare fortrolig, den bøjer sig ned over os og kysser os med sin svale regnblide Mund. Og saa stille her er! mer end Domkirkestille! ikke det mindste brus fra Havet, ikke et enligt Skrig fra en Krage; herhenne i Plantagen er der overhovedet ikke andet Liv end mit eget trætte Hjerte med de lyttende Graner omkring og en lille Stump Himmel nær ovenover. Maaske er jeg ved at blive bange. Influenzaen tog mig vel ikke; det var vel ikke mere end Febervildelse, da jeg mente, jeg gik ud i Verdensrummet; denne Stilhed hører jo ikke Jorden til; det er vel ikke den store Stilhed, den, der knuser i Stedet for at vederkvæge? Da stryger et Kærtegn tæt forbi min Kind og tager Augusten fra mig, det er Skoven, der a' er mig med sin lydløst susende Sneppes Vinge. Og pludselig hører jeg Snak og Passiaren oppe i Himlen; dér i Skudhøjde over mit Hoved drager en Kile paa 21 Vildgæs af Sted imod Syd. Og da jeg kommer indenfor træerne, hører jeg ogsaa Smaahvin og alle Slags sære lyde fra Hundredvis af højnordiske Ænder, der har fundet et lykkeligt Bedested i den blanke Sø, der, nu mangefold forøget med Engenes Arealer, bred og krusløs hviler i Novembers angerfulde Haand.

Jo, vist er Jorden til endnu, min Verden her som jeg kender og elsker. Tak, at jeg atter fik lov at skue den. Der er sikkert smukt hjemme hos dig ogsaa, Herre, men man er ogsaa

glad for at være hjemme hos sig selv.
Kaj Munk